

Fredag den 5. februar 2016 (D)

1

50. møde

Fredag den 5. februar 2016 kl. 10.00

Dagsorden

1) Forespørgsel nr. F 10:

Forespørgsel til social- og indenrigsministeren om aflønning m.v. af pleje- og netværksplejefamilier.

Af Karina Adsbøl (DF) og Karin Nødgaard (DF).

(Anmeldelse 11.12.2015. Fremme 15.12.2015).

2) 1. behandling af lovforslag nr. L 104:

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 2015.

Af finansministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsættelse 28.01.2016).

Kl. 10:00

Meddelelser fra formanden

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelser:

Liselott Blixt (DF) m.fl.:

Lovforslag nr. L 115 (Forslag til lov om ændring af lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed. (Mulighed for, at ikkeautoriserede personer kan udføre priktest)).

Simon Emil Ammitzbøll (LA) og Anders Samuelson (LA):

Forespørgsel nr. F 18 (Hvad kan ministeren oplyse om konsekvenserne af de ændringer af lov om offentlighed i forvaltningen, der blev vedtaget med lovforslag nr. L 144 i folketingsåret 2012-13, herunder hvilke fremadrettede overvejelser erfaringerne giver anledning til?).

Simon Emil Ammitzbøll (LA) og Ulla Sandbæk (ALT):

Hasteforespørgsel nr. F 19 (Vil ministeren redegøre for den nuværende lovgivning og praksis i sager om inddragelse af opholdstilladelse for studerende, der har arbejdet for meget, og herunder redegøre for, om ministeren vil foretage ændringer på området set i lyset af den senere tids sager, hvor studerende er blevet udvist på formo-

dning om ikke at opholde sig i landet med det formål at studere, til trods for beståelse af alle kurser og eksaminer på studiet?).

Titler på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Forespørgsel nr. F 10:

Forespørgsel til social- og indenrigsministeren:

Vil ministeren redegøre for det nuværende aflønningssystem til pleje- og netværksplejefamilier med fokus på, at flere plejefamilier har oplevet at blive truet direkte eller indirekte med opsigelse af plejekontrakten eller at få deres plejebarn flyttet, hvis de gjorde krav på hjælp eller støtte til det, herunder redegøre for, om ministeren vil foretage ændringer på området?

Af Karina Adsbøl (DF) og Karin Nødgaard (DF).

(Anmeldelse 11.12.2015. Fremme 15.12.2015).

Kl. 10:00

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til tirsdag den 9. februar 2016.

Det er først fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti, som ordfører for forespørgerne for en begrundelse. Værsgo.

Kl. 10:01

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Karina Adsbøl (DF):

Tak for det. Dansk Folkeparti har i dag valgt at indkalde til den her forespørgselsdebat, da vi synes, at vi trænger til at få debatteret plejefamilieområdet. Derfor har vi i Dansk Folkeparti bedt ministeren redegøre for det nuværende aflønningssystem til pleje- og netværksfamilier med fokus på, at flere plejefamilier har oplevet at blive truet direkte eller indirekte med opsigelse af lejekontrakten eller få deres plejebarn flyttet, hvis de gjorde krav på hjælp eller støtte til det, herunder redegøre for, om ministeren vil foretage ændringer på området.

En række af mine tværpolitiske kollegaer fra det jyske havde i valgkampen et møde med en række plejefamilier, som havde brug for at fortælle os, hvordan og hvilke udfordringer de så der var på området. Der er ingen tvivl om, at der er rigtig mange plejefamilier, der dedikerer deres liv og deres hjerter til at hjælpe udsatte børn og unge. De åbner deres hjem, og de åbner deres familie.

Desværre har vi også set det modsatte. Jeg tænker, at vi alle har set den dokumentar om plejepigerne, der blev misbrugt og krænket på det groveste. Det er utilgiveligt, at disse svigt og misbrug kan foregå i Danmark. Vi husker sikkert også alle Mernsagen, hvor to

plejeforældre blev dømt for vold og mishandling af ni plejebørn i en periode på 20 år.

Der påhviler os alle et stort ansvar, et ansvar for at sikre vores børn og udsatte unge. Derfor ser vi i dag i Dansk Folkeparti frem til en rigtig god og bred debat på området, hvor vi får debatteret udfordringer og løsninger. Tak for ordet.

Kl. 10:03

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Så er det social- og indenrigsministeren for en besvarelse, værsgo.

Kl. 10:03

Besvarelse

Social- og indenrigsministeren (Karen Ellemann):

Tak for det og tak til Dansk Folkeparti for at indkalde til den her forespørgselsdebat.

Jeg er helt enig i, at det er en meget, meget vigtig debat, vi skal have i dag. Og lad mig starte med at slå fast, at plejefamilier i Danmark løser en stor og værdifuld opgave. Den store styrke ved plejefamilier er, at børn og unge, som ikke kan bo hos deres forældre, i en plejefamilie kan vokse op med en hverdag, der i langt højere grad ligner deres jævnaldrendes, hvor de netop vil opleve, at de er en del af en familie. Vi ved, hvor meget det betyder for børn, at de vokser op med stabile relationer til voksne, som vil dem, og hvor de også føler, at de hører til.

Der findes tre typer af plejefamilier: Netværksplejefamilien, det, vi kalder de almindelige plejefamilier, og så de kommunale plejefamilier. En netværksplejefamilie er en familie, som i kraft af sin personlige relation til et barn – det kunne f.eks. være moster og onkel eller bedsteforældre – er godkendt til at have barnet eller den unge i pleje. Netværksplejefamilier får ikke løn, men har i stedet for ret til at få dækket de omkostninger, som er forbundet med at have barnet boende. Det gælder f.eks. kost og logi, tøj og møbler til værelset.

Så er der de to andre typer, dem, vi kalder de almindelige plejefamilier og så de kommunale plejefamilier. Det er begge plejefamilier, som får enten løn eller vederlag for at have et plejebarn boende. Løn og andre spørgsmål om plejefamiliernes sådan mere kontraktretlige vilkår er ikke noget, der bliver reguleret i serviceloven, men det er altså et aftalespørgsmål mellem plejefamilien og kommunen. Det er derfor op til den enkelte kommune og plejefamilien, om man så vil indgå aftaler om f.eks. fast løn med opsigelsesvarsel eller aflønning i form af vederlag eller måske noget helt tredje.

Hvad der giver bedst mening for den enkelte plejefamilie og for kommunerne at aftale, kan afhænge af flere ting, f.eks. om der er tale om et barn, som alene har brug for at kunne bo hos plejefamilien i en periode og derudover i øvrigt ellers er ganske velfungerende, eller om der er tale om et barn, som har meget store behov, og at det er krævet, at den ene eller måske ligefrem begge plejeforældre ikke har anden beskæftigelse end at varetage omsorgen for det pågældende barn. Der kan også være tale om, at plejefamilien ikke varetager plejefamiliehvervet på fuld tid, men altså alene har barnet i aflastning, f.eks. et par weekender om måneden.

Derfor er det godt og vigtigt, mener jeg, at der er vide muligheder for, at plejefamilierne og kommunerne kan lave de aftaler, der nu engang passer bedst til den givne situation. Ja, vi har set forfærdelige historier, senest med dokumentaren her forleden aften, som viste et et forfærdeligt billede af svigt og manglende tilsyn med et ophold i en plejefamilie. Når man ser de her forfærdelige enkeltsager, får man måske også et skævt billede af, hvordan den brede virkelighed reelt ser ud. Det vil jeg gerne forsøge at folde lidt ud.

Tilbage i 2014 lavede Ankestyrelsen en større undersøgelse af samarbejdet mellem kommuner og plejefamilier. Det var en under-

søgelse, som viste, vil jeg mene, et lidt anderledes billede af forholdet mellem plejefamilier og kommuner end det indtryk, man umiddelbart får, når man ser forespørgselsdebatten ordlyd i dag. Grundlæggende er det sådan i den her undersøgelse, at langt de fleste plejefamilier er godt tilfredse med det samarbejde, de har med kommunen, og tilfredsheden er også stor, når kommunerne omvendt skal vurdere det samarbejde, de har med plejefamilierne. Selvfølgelig er der også tilfælde, hvor samarbejdet er svært. Det kan måske ikke undgås. Men den her undersøgelse dokumenterer, at det faktisk langt fra er heldigvis, men langt fra er normen.

Derfor må jeg sige, at jeg ikke sådan er enig i den grundlæggende præmis for spørgsmålet om, at det generelt set er svært for kommuner og plejefamilier at få samarbejdet til at fungere. Oven i det vil jeg også gerne understrege, at det jo er indlysende, at kommunerne sådan set kun har gavn af, at samarbejdet med plejefamilierne fungerer, og at det lykkes, for alternativet, altså hvis ikke man har et velfungerende samarbejde med plejefamilierne, er, at de børn, der har behov for at være anbragt uden for hjemmet, så må se sig nødsaget til måske at være i både dyrere og måske knap så familievenlige rammer i stedet for at være på et anbringelsessted.

Kl. 10:08

Det, som kommunerne og plejefamilierne skal gøre for at undgå konflikt, er, at de selvfølgelig skal indgå klare aftaler om rammerne og vilkårene for samarbejdet. Det må aldrig være sådan, at barnet kan komme i klemme i en strid mellem plejefamilien og kommunen om f.eks. løn. Det vigtigste er barnets trivsel, og at der er ro og stabilitet omkring det anbragte barn. Derfor bør der f.eks. laves klare aftaler om vederlagets størrelse, hvornår og hvordan et sådant vederlag eventuelt skal genforhandles, hvilken støtte og supervision plejefamilien har behov for, og selvfølgelig også aftaler om samarbejdet med de biologiske forældre.

Vi har i fællesskab i satspuljekredsen gjort rigtig meget for at styrke plejefamilieområdet de senere år. Tilbage i 2014 iværksatte vi et større gennemsyn af plejefamilieområdet, hvor bl.a. Ankestyrelsens undersøgelse af samarbejdet mellem kommuner og plejefamilier har gjort os klogere på, hvordan området fungerer. Det her gennemsyn førte så også til, at satspuljepartierne med satspuljeaftalen for 2015 afsatte knap 81 mio. kr. over 4 år til et større plejefamilieinitiativ, der bl.a. skal sikre mere stabile anbringelsesforløb og bedre rammer for plejefamiliernes arbejde.

Som en del af initiativet blev der bl.a. lavet en lovændring, hvor kravene til, hvornår man kan flytte et barn fra et anbringelsessted til et andet, blev skærpet, så børn alene kan flyttes, når det sker af hensyn til, hvad der er bedst for barnet. Med lovændringen fik netværksplejefamilier også ret til mere faglig støtte, så de får den fornødne hjælp og støtte til at skabe en positiv udvikling for barnet og også støtte til at finde ud af, hvordan man håndterer eksempelvis konflikter med barnets biologiske familie. De her lovændringer er lige trådt i kraft den 1. oktober 2015, så det er altså lige omkring 3 måneder siden, det er trådt i kraft.

Så blev der også afsat midler til en række andre initiativer, som skal understøtte bedre plejefamilieanbringelser. Et af de initiativer er vejledning til kommunerne om god praksis for aflønning af plejefamilierne. Den her vejledning skal give eksempler på gode vederlagsmodeller og inspiration til, hvordan f.eks. forhandling af vederlag og fastsættelse af øvrige vilkår kan håndteres. Vejledningen bliver offentliggjort i løbet af efteråret.

Så blev der afsat midler til at undersøge alternative modeller for dækning af de udgifter, som netværksplejefamilier har ved at have et barn boende, og den undersøgelse bliver igangsat her nu. Et andet initiativ er så en håndbog om anbringelser i plejefamilie, og det skal være en håndbog, som fokuserer på det gode forløb. I håndbogen skal der vejledes om de forhold, som typisk medfører udfordringer,

f.eks. samarbejdet mellem plejefamilien og barnets biologiske forældre.

Som led i aftalen blev der også igangsat et kommunalt plejefamilienetværk. Det giver kommunerne endnu bedre muligheder for at samarbejde og udveksle gode erfaringer, eksempelvis med tilrettelæggelse af efteruddannelse og supervision til plejefamilierne. Til sidst blev der igangsat et initiativ, som skal medvirke til at udbrede netværksinddragende metoder til kommunerne, f.eks. familierådslagning.

Så er der selvfølgelig, som vi har for vane at gøre i forbindelse med satspuljeaftalen, planlagt en samlet evaluering af initiativerne, men først skal de selvfølgelig ud og have mulighed for at virke. Det er så en evaluering, der forventes at være færdig ved udgangen af 2018.

Så her afslutningsvis vil jeg gerne gentage, at vi ikke har nogen grund til at tro, at det generelt set står skidt til med samarbejdet mellem kommuner og plejefamilier. Faktisk er der overordnet set stor tilfredshed på begge sider af bordet, og i de tilfælde, hvor der har været udfordringer, har vi så i fællesskab iværksat flere tiltag for at styrke plejefamilieområdet, senest med satspuljeaftalen. De initiativer vil jeg naturligvis følge tæt, og det har jeg også en forventning om at vi vil gøre i satspuljekredsen, fordi vi har en fælles interesse i at få skabt tryk og få skabt stabilitet for de børn og unge, der er anbragt i plejefamilier i Danmark. Tak.

Kl. 10:12

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til ministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne, fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 10:13

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Karina Adsbøl (DF):

Tak for det. Lad mig først sige, at vi i Dansk Folkeparti er utrolig glade for de initiativer, vi i fællesskab har taget. Herunder synes vi jo rigtig godt om netværksplejefamilierne, som vi har arbejdet meget på at gøre endnu bedre og fremme.

Lad mig starte med at sige, at i Dansk Folkeparti tager vi de henvendelser, vi får, alvorligt, og jeg er bekendt med undersøgelsen, men jeg er også bekendt med, at der den 31. januar 2015 var en artikel, hvor Plejefamiliernes Landsforening var ude at fraråde familier at tage børn ind. Der stod i artiklen, at forholdene for plejeforældre i dagens Danmark er så dårlige, at landsforeningen ikke kan anbefale nogen at blive plejefamilie. Der stod:

»Årsagen til det opsigtsvækkende opråb er, at plejeforældre ikke betragtes som ligeværdige samarbejdspartnere, når sagsbehandlere og eksperter formulerer og reviderer de handleplaner, som ligger til grund for børnenes anbringelse.

»Som plejefamilie kan man gøre den helt afgørende forskel for et barn, som er kommet skidt fra start. Vi er sammen med det anbragte barn 24/7 og får jo et meget tæt forhold til det. Problemet er bare, at vi ikke bliver taget alvorligt i samarbejdet omkring barnet,« siger næstformanden i Plejefamiliernes Landsforening, Marianne List, til Jyllands-Posten og fortsætter:

»Vi kan ikke anbefale nogen at blive plejefamilie i øjeblikket. Både fordi samarbejdet ikke er ligeværdigt, og fordi usikkerheden i jobbet er urimeligt stor,« siger hun.

Direktør for Sociale Forhold og Beskæftigelse i Aarhus Kommune Erik Kaastrup-Hansen siger til Jyllands-Posten, at han primært opfatter kritikken som en fagforenings kamp for at skaffe medlemmerne bedre forhold, men at det naturligvis skal tages seriøst.

I kommuneforeningen KL, som forhandler vilkår og takster til plejefamilier, understreger kontorchef Tina Wahl over for avisen, at der ikke er planer om at lave en overenskomst for plejeforældre.

Når jeg har talt med plejefamilier, har flere nævnt en række udfordringer. F.eks. kan de føle sig truet til at gå ned i løn, hvis de ikke makker ret, herunder vil kommunen så finde en anden plejefamilie til barnet. Der har også været eksempler, som jeg har modtaget, på, at hvis de ikke indvilliger i adoption af plejebarnet, så finder man et andet sted til plejebarnet. Der har været udfordringer, synes mange, med manglende støtte og hjælp, og så er der gråzonen i spørgsmålet om, hvorvidt man er lønmodtager eller selvstændig. Så er der hele spørgsmålet, som også ministeren nævnte, om netværksfamilier og om, hvorfor de ikke får vederlag, og hvis jeg forstod ministeren korrekt, vil man iværksætte en undersøgelse på området. Og så er der hele området om udbetaling af feriepenge m.m.

I Dansk Folkeparti finder vi det vigtigt at sikre et godt miljø for anbragte børn, også når der er konflikt mellem en kommune og plejefamilie, for så vil det i sidste ende ramme børnene, og det er selvfølgelig ikke hensigtsmæssigt.

Børns Vilkår har også beskrevet, at de oplever, at plejefamiliernes ansættelsesvilkår eller rettere familiernes manglende ansættelsesretlige beskyttelse bidrager til svigt af børn. Børns Vilkår har gennem bl.a. FagTelefonen kontakt til plejeforældrene, der oplever udfordringer i samarbejdet med kommunen. De har oplevet, at der er plejefamilier, der ikke tør henvende sig til kommunen med ønsker om supervision af en konkret pædagogisk tilgang, og de er bange for, hvilken konsekvens det kan have for anbringelsen. De har også oplevet, at kommunerne kan nedskrive vederlagene uden omtanke for børns behov eller for, om de er ændret, og også det, at man kan finde på at flytte rundt med børnene, hvis plejefamilien ikke vil gå med til det.

I Dansk Folkeparti er vi udmærket klar over og har heller ikke nævnt, at det generelt er sådan. Men når der er udfordringer og vi får henvendelser, så mener vi også, vi skal tage dem alvorligt.

Derfor har der jo også været en række undersøgelser også under den tidligere minister, der har iværksat de her undersøgelser, fordi der var udfordringer på området, og det mener vi i Dansk Folkeparti er vigtigt at følge op på. I dag har vi netop modtaget SFI's evaluering af første del af Barnets Reform om kontinuitet i anbringelser. Og i den står der klokkeklart, at:

»Der er et behov for bedre faglig ledelse i kommunerne for at sikre et bedre videns- og beslutningsgrundlag for mulig anvendelse af lovreglerne. Resultaterne fra undersøgelsen af de nye lovregler i kommunerne tyder på, at socialrådgiverne – selvom de er positivt indstillede over for de nye lovregler og har haft godt fem år til at tage dem i brug – ikke har anvendt lovreglerne så meget, som de kunne; primært fordi de er usikre på, hvordan reglerne skal fortolkes, og hvilke dokumentationskrav de fordrer. Vi fremhæver på den baggrund tre opmærksomhedspunkter, som er vigtige for den fremtidige implementering af lovreglerne:

1. Konkrete sagseksempler fra Ankestyrelsen

4. Faglig støtte i anvendelsen af lovreglerne og samarbejdet med forældrene

5. Rammer for sagsbehandlingen.

Disse tre punkter kan alle imødekomme socialrådgivernes usikkerhed omkring anvendelsen af lovreglerne om kontinuitet i anbringelser.

Det var et citat fra delrapporten, som er kommet i dag. Vi har fået den sent, og alle har ikke nået at læse den endnu. Men jeg vil da i hvert fald opfordre til, at man kigger på det.

Nu har formanden rejst sig. Jeg siger tak for ordet, og jeg ser frem til en god debat.

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Pernille Rosenkrantz-Theil, Socialdemokratiet. Værsgo.

Kl. 10:18

(Ordfører)

Pernille Rosenkrantz-Theil (S):

Vi er kørt fuldstændig ned under gulvbrædderne. Det har haft kæmpe konsekvenser for min familie og for vores egne børn, og hvis jeg havde vidst, hvor meget vi skulle slås med kommunen, er jeg sikker på, at vi ikke havde gjort det.

Det var faktisk fladt out det, en kvinde, hvis familie havde taget et barn til sig som netværksplejefamilie, sagde til mig, efter i årevis at have haft et slagsmål kørende med kommunen om de forhold, der var omkring familien. Hun havde bedt mig om et møde, fordi hun kunne høre, at det var det samme for rigtig mange andre netværksplejefamilier.

Når man er netværksplejefamilie, er man typisk enten søster eller veninde eller det, der ligner, til den mor, der ikke længere kan tage sig af barnet. Altså det vil sige, at man er en del af netværket eller familien omkring det barn, der skal anbringes.

Det, der er virkeligheden for børnene, er, at deres netværksplejefamilier bruger utrolig meget tid foran computeren, fordi de skal slås med kommunen om bilag, altså om, hvad kommunen skal dække, og hvad kommunen ikke skal dække. Det mener jeg er fuldstændig urimeligt. Mennesker, der påtager sig den kæmpemæssige opgave, det er at tage et barn til sig, skal simpelt hen have nogle forhold, hvor man minimerer bureaukratiet og skaber ordentlige forhold for dem. Alt andet kan simpelt hen ikke være rigtigt. Og det er jo sådan set baggrunden for, at vi har sat nogle penge af på satspuljen for 2015, og jeg ser meget frem til, at de modeller, der skulle gøre det mere klart, hvad det er for nogle rammer, man har at gøre med, kommer.

Jeg er meget imod det der med, at plejefamilierne bilag til bilag skal ind og forhandle med en kommune, og det er jo i virkeligheden det samme, der sker, hvad angår løn- og arbejdsforhold for plejefamilier. Der gælder en anden type regler, men det er den samme problematik, nemlig at den, man forhandler med, kan tage noget af det dyrebareste, nemlig det barn, man – for sådan er det jo heldigvis – er kommet til at holde af, fra en.

Hvad angår forhandling om løn- og arbejdsforhold, så er det jo ikke ligesom på det almindelige arbejdsmarked, hvor man jo i yderste konsekvens enten kan lockoute eller strejke – det er jo det, der ligger i hele vores model – så hvis forhandlingerne braser sammen, og man ikke kan komme frem til en løsning, så er det de redskaber, man kan bruge over for hinanden. Men der er vel ikke nogen, der forestiller sig, at man skulle strejke fra sit barn. Det kan man godt indimellem have lyst til, når de ikke gider at få sko på om morgenen eller sådan noget, men at føre det ud i en konsekvens, der drejer sig om mere end 5 minutters vrede over, at de ikke gider binde snørebåndene, går jo ikke, og det vil sige, at plejefamilierne ikke har en mulighed for, hvis forhandlingerne bryder sammen, at sige: Vi skal have bedre vilkår.

Derfor mener jeg, at der, både fra lovgivers side, men i særdeleshed også i kommunernes side, påhviler os et særligt ansvar for at skabe ordnede og ordentlige løn- og arbejdsvilkår for de her grupper. Altså, man bliver nødt til at tage i betragtning, at der her er grupper, der ikke har samme muligheder, når der skal forhandles løn, som alle andre grupper har. Det forhold mener jeg simpelt hen ikke at man har taget seriøst nok. Jeg mener ikke, man har taget det seriøst nok fra lovgivers side; jeg mener ikke, man tager det seriøst nok i kommunerne; og jeg mener, at man stiller plejefamilierne i den fuldstændig urimelige situation, at man, når de beder om at få forhold, der bare tilnærmelsesvis ligner dem, som alle andre mennesker har, og

som tilnærmelsesvis kompenserer for det kæmpe stykke arbejde, de påtager sig, lynhurtigt kan komme derhen, hvor man siger: Er det så, fordi I ikke holder af de børn, I tager jer af? Det er jo det, der er modreaktionen. Det er simpelt hen ikke rimeligt.

Jeg har ikke den store forkromede løsning på det. Jeg har bidraget til, at vi har taget det skridt at få sat nogle penge af til at prøve at få løst det her, men vi bliver simpelt hen nødt til at tage seriøst, at det er kernen i problematikken. Og når vi har snakket om det, bliver vi nødt til også at dele det op: Der er kommunale plejefamilier – og det synes jeg at ministeren gjorde meget klart – og de er ment som en langt mere professionaliseret type af plejefamilier end det, man kalder de almindelige plejefamilier. Det er to forskellige kategorier. Og så kommer der så netværks- og familieplejefamilierne, som først er kommet til i 2007 – det er en helt tredje kategori.

Jeg mener, at der, når vi har fået noget af det udredningsarbejde på plads, påhviler os som Folketing at tage seriøst at få delt det op, også lovgivningsmæssigt, i forhold til hvordan vi tager os af løn- og arbejdsvilkår, at vi får skabt nogle meget klare retningslinjer i forhold til at tage seriøst, at der ikke er tale om normal lønforhandling, ligesom der er mellem andre parter på arbejdsmarkedet.

Der er utrolig mange gråzoner, og vi har været ufatteligt dårlige til at håndtere det. Og jeg vil sige, at for os Socialdemokrater er noget af det allervigtigste – noget af det, vi er sat på jorden for – at alle børn får en fair chance i tilværelsen, at de får en ordentlig start, at de får mulighed for at udleve de drømme, de har for deres tilværelse, uanset at de kommer fra en familiemæssig baggrund, der er braset sammen, og man derfor har været nødt til at anbringe dem.

Det vil sige, at for os er det her også kernestof. Vi vil ikke være med til, at der kan finde overgreb sted; vi vil ikke være med til, at anbringelser braser sammen; vi vil ikke være med til, at forholdene omkring de plejefamilier, der er, er usammenhængende, og at der er gråzoner. Det duer ikke. Man må aldrig kunne true med at tage børnene fra en familie, fordi man ikke kan blive enig om forholdene. Der er rigtig mange problemer at tage fat på, og der er ikke nogen nemme løsninger, men vi må sætte en retning for, at vi skal have nogle alvorlige snakke med hinanden om lige præcis de her udsatte børn. Tak for ordet.

Kl. 10:24

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak. Den næste ordfører er hr. Jan E. Jørgensen, Venstre. Værsgo.

Kl. 10:24

(Ordfører)

Jan E. Jørgensen (V):

Tak for ordet, og også tak til Dansk Folkeparti for at rejse denne vigtige debat, som handler om forholdet mellem plejefamilierne og kommunerne. Det er et forhold, som vi alle sammen har en interesse i fungerer for alle parter, men jo altså først og fremmest for de børn, som desværre ikke kan være sammen med deres rigtige familier. Så tilbyder vi dem noget, som vi mener måske er næsten lige så godt, og i tilfældet her, hvor der er tale om familier, der ikke fungerer, skulle det jo også meget gerne være bedre. For børnenes trivsel er altafgørende, og plejefamilierne yder i hverdagen en kæmpe indsats, og de er med til at sikre, at børn og unge kan få sådan en slags reservecar og -mor, når nu deres rigtige far og mor desværre ikke er i stand til at varetage forældrerollen.

Plejefamilier er medborgere, som lader deres eget menneskelige overskud komme andre til gode, og det skal de have tak for og hjælp til. Men tak er kun et fattigt ord, som man siger, og selvfølgelig skal der også være en aflønning, og det er jo så det, vi diskuterer her i dag, altså hvordan vilkårene er for det. Så vi deler i Venstre naturligvis forespørgernes interesse i et godt og konstruktivt samarbejde mellem kommunerne og plejefamilierne.

Hvis vi skal kigge lidt på det generelle billede, er det heldigvis fornuftigt. Der blev lavet en undersøgelse af Ankestyrelsen tilbage i 2014 om netop det emne, som vi taler om her i dag, og den undersøgelse viser, at langt de fleste plejefamilier er tilfredse med samarbejdet med kommunerne, og det gælder heldigvis også den anden vej, altså at kommunerne er tilfredse med samarbejdet med plejefamilierne. Så det er altså det generelle billede, at samarbejdet mellem kommunerne og plejefamilierne fungerer godt.

Betyder det så, at der slet ikke er nogen tidsler i haven? Nej. Der er udfordringer med aflønningen af plejefamilierne, og der er givetvis også eksempler som dem, ordføreren for forespørgslerne nævner i begrundelsen for, at vi står her i en forespørgselsdebat, og det er også behandlet i Ankestyrelsens undersøgelse.

Det er ikke så meget i forhold til – hvad skal vi sige – det samlede beløb, men måske mere nogle strukturer og nogle drøftelser og forhandlinger, som en gang imellem kan gå i hårdknude, fordi der er en uklarhed. Og så er der desværre også eksempler på, at plejen ikke fungerer, som den skal. Jeg går ud fra, at vi næsten alle sammen har set den forfærdelige TV 2-dokumentar »Anbragt i helvede«, der blev vist her den anden dag, som jo viste, at det altså ikke er mangel på penge, der gør, at tingene går skævt. I det tilfælde var det mangel på sådan helt basale menneskelige egenskaber, evnen til at føle næstekærlighed, der var problemet med den fuldstændig diaboliske, vanvittige familie fra Skælskør, som jo altså fik mere end 1,6 mio. kr. bare på ét år for at have fire plejebørn.

De udfordringer, vi ser, går i første omgang på, hvordan aflønningen sker, og som ministeren også nævnte, er aflønningen af almindelige og kommunale plejefamilier ikke noget, der er reguleret i loven, og der er heller ikke nogen overenskomst på området. Det er et spørgsmål om aftaler mellem plejefamilien og kommunen. Og den aflønningsform, som i dag bliver anvendt af rigtig mange kommuner, fordi den bliver anbefalet af KL, har nogle indbyggede uhenigtsmæssigheder. For på den ene side er det rimeligt nok, at man får mere i løn, hvis man har et plejebarn, som kræver noget særligt, men omvendt betyder det jo også, at vi får en uheldig incitamentsstruktur, hvor plejefamilien får mindre i løn, når det går godt for barnet, og mere, når det går dårligt. Altså, jo bedre man løser opgaven, kan man sige, jo bedre barnet får det, jo mindre får man udbetalt. Man bliver, om jeg så må sige, straffet for at have succes.

Så det er et sandt dilemma, et ægte dilemma, vi står med, og noget af det arbejde, vi har sat i gang, er jo at se på, hvordan vi løser det, og om der er mere hensigtsmæssige modeller. Det kunne være den model, man arbejder med i Aarhus, hvor man i højere grad går ind og ser på nogle gennemsnitsbetragtninger. Det er et af de initiativer, der bliver sat i gang som et resultat af de satspuljedrøftelser, vi har haft, hvor vi har sat intet mindre end 81 mio. kr. af til at få undersøgt det her område.

Jeg vil slutte af med at læse et forslag til vedtagelse op, og det er samtlige Folketingets partier, der står bag det, så mon ikke der er en vis sandsynlighed for, at det kunne ende med at blive vedtaget. Det lyder sådan her:

Forslag til vedtagelse

»Plejefamilier herunder netværksplejefamilier skal sikre kontinuitet og stabil voksenkontakt for børn og unge, som ikke kan bo hos deres forældre. Derfor er det vigtigt, at eventuelle uenigheder mellem plejefamilien og kommunen om rammerne for samarbejdet ikke fører til, at et barn kommer i klemme.

Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for at skabe tryk og stabilitet på plejefamilieområdet, herunder at følge kortlægningen af vederlagsmodeller, som er under udarbejdelse, tæt.

Regeringen opfordres samtidig til at sikre, at implementeringsguiden til god praksis for vederlag og kontrakter udbredes til kom-

munerne, når den er færdiggjort, så der opstår færre uenigheder mellem plejefamilie og kommune, som kan skade kontinuiteten i anbringselsen.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 21).

KL 10:30

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak for det, og tak til ordføreren.

Jeg skal lade forslaget til vedtagelse indgå i de videre forhandlinger.

Den næste ordfører er fru Pernille Skipper, Enhedslisten. Værsgo.

KL 10:30

(Ordfører)

Pernille Skipper (EL):

Som flere ordførere har fortalt om heroppefra, er der stadig plejefamilier, som får afslag på at få den støtte, de mener de har brug for, og der er historier om plejefamilier, som enten direkte eller indirekte bliver truet med, at de bliver fyret, eller at barnet bliver flyttet til et andet sted, hvis de kræver ekstra eller anden støtte. Og det er urimeligt. Selv om det går godt rigtig mange steder, og det skal man huske at sige, så er det ikke okay, at vi hører om de oplevelser.

Jeg synes, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil faktisk foldede en ekstremt vigtig pointe ud – og hun gjorde det meget bedre, end jeg ville kunne gøre det – og det er pointen om, at plejefamilier laver et stykke omsorgsarbejde for vores velfærdssamfund, og at det stykke omsorgsarbejde er helt, helt særligt, fordi de ikke har de samme forudsætninger, som andre grupper i vores samfund har, for at kræve deres ret på arbejdsmarkedet; rigtig mange af dem vil ligesom fremhæve glæden ved at lave det omsorgsarbejde, som det er, at have et plejebarn hos sig. For langt de fleste plejefamiliers vedkommende opstår der jo både kærlighed og en familiefølelse, som er helt ægte, selv om den ikke er biologisk; man gør en stor forskel som plejefamilie, man føler, at arbejdet er rigtig vigtigt.

Samtidig lever plejefamilier jo også med de negative sider af det her omsorgsarbejde, altså dårlige arbejdsforhold, ringe løn og høj grad af belastning – de har aldrig muligheden for at tage hjem, de har aldrig muligheden for at lukke døren, de har åbnet deres hjem for et barn, og det er en særlig stor belastning. Hvis de så endelig skulle kræve deres ret og derefter opleve at blive indirekte truet med, at man så må finde et andet sted til barnet, er det jo at udnytte menneskers gode hjerte i stedet for at give dem den anerkendelse og de rettigheder, som de har fortjent.

Jeg synes, at vi generelt set oplever, at plejefamilier bliver brugt som en spareøvelse. Siden Barnets Reform har man sendt flere og flere børn i familiepleje i stedet for på institution, og det synes jeg som udgangspunkt er en god idé, men samtidig presser man kommunerne på pengepungen; vi ved, at det omprioriteringsbidrag, som regeringen aftaler og Liberal Alliance, Konservative og Dansk Folkeparti har tænkt sig at bakke op om, vil betyde milliarder af kroner i nedskæringer i kommunerne ud over det, vi allerede har oplevet.

De to ting sammen betyder jo, at flere og flere af de mere belastende børn vil komme i pleje hos plejefamilierne. Og det betyder alt andet lige, at der vil være mere af det belastende arbejde, og at plejefamilierne får behov for mere støtte, mere uddannelse og mere supervision. Så det siger sig selv, at når plejefamilierne får så lidt uddannelse, som de får i dag, går ligningen simpelt hen ikke op. Derfor er det Enhedslistens helt klare udgangspunkt, at plejefamilierne skal have nogle meget, meget gennemskuelige og sådan set ufravigelige rettigheder, og derfor er det også dejligt, at der er et afklaringsarbejde i gang omkring vederlagene.

Samtidig synes vi, at der mangler den anden del af ligningen, kan man sige, for kommunerne mangler at blive sikret de økonomiske midler, der egentlig skal til, dels for at kommunerne kan sikre pleje-

familierne ordentlige vilkår, dels for at de kan bære det kredsløb, der er omkring plejefamilierne, altså at sagsbehandlerne f.eks. får et loft over antallet af sager, de sidder med, så der faktisk er tid og ressourcer til den enkelte; at man får nogle socialforvaltninger, som har ordentligt fokus på helhedsorienterede indsatser; at der også er adgang til ekstern supervision og plejefamiliekonsulenter med ordentlig tid til det og kontinuitet i forløbene, som der så også er andre, der har påpeget. Og vi har råd til velfærden. Det handler om prioritering.

Så for at slutte af vil jeg sige, at vi er nået til et sted, hvor plejefamiliernes vilkår handler alt for meget om økonomien bag ved det, og alt for lidt om det, der burde være i centrum, nemlig børnene og deres tarv.

Kl. 10:35

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak. Der er foreløbig én spørger, hr. Jan E. Jørgensen, Venstre. Værsgo.

Kl. 10:35

Jan E. Jørgensen (V):

Der er næppe mange, der får lyst til at blive plejefamilie efter at have hørt fru Pernille Skippers svada. For at bringe lidt fakta ind i debatten kan jeg orientere om, at hvis man eksempelvis har to plejebørn, modtager man et vederlag på typisk mellem 32.528 kr. og 56.924 kr. om måneden. Dertil kommer, at man skattefrit modtager et beløb på ca. 5.500 kr. til kost og logi og et beløb på mellem 428 og 644 kr. om måneden til beklædning og et beløb til lommepenge på mellem 116 kr. for de yngste og 1.008 kr. til de ældre, altså i alt et beløb på mellem 38.000 og 64.000 kr. om måneden. Mener fru Pernille Skipper, at det sådan er en dårlig aflønning?

Kl. 10:36

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 10:36

Pernille Skipper (EL):

Jeg vil for det første gerne modsætte mig, at de beløb, der er afsat til f.eks. børnenes beklædning eller børnenes lommepenge, bliver medregnet i det, som hr. Jan E. Jørgensen opridser som en aflønning. Jeg tror, det må være en fejl fra hr. Jan E. Jørgensens side. Han startede sin svada med at tale om fakta, og så inddrager han beløb, der specifikt er beregnet til børnene, som værende aflønning til plejefamilierne.

Derudover siger jeg ikke, at det er en aflønning, der betyder, at man må gå for lud og koldt vand, men det er bestemt heller ikke en fantastisk hyre.

Kl. 10:37

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Hr. Jan E. Jørgensen.

Kl. 10:37

Jan E. Jørgensen (V):

Det er fantastisk. Når man taler lønninger til folketingspolitikere, synes man, at 50.000 er en fantastisk hyre, men når man taler om plejefamilier, synes man, at 57.000 kr. ikke er nogen fantastisk hyre. Jeg må sige, at jeg har meget svært ved at forstå Enhedslisten. Og så kunne jeg godt tænke mig at vide, hvor mange procent mere Enhedslisten mener at vi skal bruge til aflønning af plejefamilier, når jeg nu kan forstå, at 57.000 kr., og det er det rene vederlag – det er det rene vederlag – åbenbart ikke er tilstrækkeligt.

Kl. 10:37

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Fru Pernille Skipper.

Pernille Skipper (EL):

Hr. Jan E. Jørgensen kan jo tænke lidt over, hvad jeg mener om vigtigheden af plejefamilier og kvaliteten af folketingsmedlemmer, når jeg har de holdninger til vederlagene, som jeg har. Men jeg har ikke stået og sagt, at vi skal hæve vederlaget helt ekstremt. Tværtimod har jeg stået og sagt og påpeget igen og igen, at vi skal have nogle klare retningslinjer, vi skal have ordentlig supervision, vi skal have ordentlig uddannelse omkring plejefamilierne. Og så må jeg bare sige, at de løfter et stykke velfærdsarbejde for os alle sammen. Det er hamrende centralt, hvad de laver, og de laver det ikke bare 37 timer om ugen, de gør det døgnets 24 timer med alt, hvad de har, hele deres hjem og deres familie. Det er enormt belastende. Heldigvis – heldigvis – er der mange, der klarer det rigtig, rigtig godt og får rigtig meget ud af det også.

Kl. 10:38

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 10:38

Karina Adsbøl (DF):

Tak. Jeg kunne godt tænke mig at høre Enhedslisten om en ting. Når vi nu drøfter vederlag, er jeg jo bekendt med, at nogle kommuner kører med faste vederlag. Tænker Enhedslisten, at det var en vej at gå? Jeg tror, at det bl.a. er i København og Aarhus. Er det en vej at gå, så man måske undgår forhandlingen og at barnet kommer i klemme mellem forhandlinger i kommune og plejefamilie?

Kl. 10:39

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Fru Pernille Skipper.

Kl. 10:39

Pernille Skipper (EL):

Jeg er helt enig med fru Karina Adsbøl. En vej at gå kan være faste vederlag, det kan også være, at man får en egentlig overenskomst. Men der skal ikke være nogen forhandling mellem den enkelte plejefamilie og kommunen, fordi så risikerer vi, at børnene vil blive brugt i den konflikt, der kan opstå. Så jo mindre vi lægger ud til den enkelte familie individuelt jo bedre, så vi kan aflaste og afhjælpe de konflikter, som Dansk Folkeparti jo også har påpeget der desværre eksisterer.

Kl. 10:39

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 10:39

Karina Adsbøl (DF):

Det, at man har de her faste vederlag, berører jo også, at mange bliver sat ned i vederlag, fordi man simpelt hen så bare har en fast takst. Hvordan vil Enhedslisten forholde sig til det, hvis plejefamilierne bliver sat ned i vederlag, som det også er sket flere steder?

Kl. 10:39

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Fru Pernille Skipper.

Kl. 10:39

Pernille Skipper (EL):

Det synes jeg er en dårlig idé, men det kommer jo an på, hvor man sætter det faste vederlag henne.

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Så er det fru Mette Abildgaard, Konservative Folkeparti. Værsgo.

Kl. 10:40

Mette Abildgaard (KF):

Tak til fru Pernille Skipper for en god tale med mange gode pointer. Nu er der lidt debat omkring det her med lønniveauet, og jeg vil egentlig bare høre, om ordføreren ikke kan bekræfte, at når man læser de her tal op for, hvor stort vederlaget er, skal man lige huske at trække 12½ pct. fra, fordi samtlige plejefamilier indbetaler feriepenge, men hvis de skal have dem udbetalt, skal de aflevere deres plejebørn på en daginstitution eller andre steder, for man kan jo ikke holde ferie, når man har sine børn hos sig. Så jeg vil blot bede ordføreren om at bekræfte, om det er rigtigt, at man skal huske at trække 12½ pct. fra.

Kl. 10:40

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren, værsgo.

Kl. 10:40

Pernille Skipper (EL):

Det ville jeg synes var en rimelig måde at beregne det på, og jeg synes, at det er en rigtig god pointe, at netop plejefamilier har et problem med at kunne få lov til at holde en ordentlig ferie også med plejebørnene.

Kl. 10:40

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Så er det fru Laura Lindahl, Liberal Alliance. Værsgo.

Kl. 10:41

(Ordfører)

Laura Lindahl (LA):

Tak til Dansk Folkeparti for at rejse en vigtig debat om forholdene for netværks- og plejefamilier i Danmark.

Vi kan jo høre, at vi alle sammen her er enige om, at de her familier, som går ind og tager et ansvar for nogle af samfundets allermost udsatte børn og unge, gør et stort arbejde, som vi alle sammen værdsætter. Derfor mener vi sådan set også i Liberal Alliance, at det måske er på tide at begynde at tale om de mere generelle vilkår, rammevilkårene, for plejeområdet i Danmark.

Konkret her lægges der op til, at vi drøfter aflønningssystemet og kommuners ageren i forhold til forhandlinger, men vi synes faktisk også, det er oplagt at drøfte de mere generelle vilkår. Selvfølgelig gælder det både aflønning og samarbejde med kommunerne, men sådan set også hele ansættelsesforholdet, herunder pensionsvilkår, opsigelsesvarsler, forsikring, ferie og lignende. Derfor ser vi i Liberal Alliance frem til den høring, vi skal have her senere på måneden, og håber, at Folketingets partier, samtlige partier, er indstillet på at tage en mere generel drøftelse af, hvordan vi sikrer bedre rammevilkår for pleje- og netværksfamilier i Danmark.

Det faktum, at nogle plejefamilier føler, at de bliver truet direkte eller indirekte med opsigelse, hvis de gør krav på hjælp, er naturligvis helt uhørt. Det siger sig selv, at et godt samarbejde mellem kommune og plejefamilie er helt afgørende for barnets trivsel i plejefamilien, og man frygter naturligvis, at det her sårbare plejebarn kommer i klemme, hvis ikke der er et godt samarbejde.

Jeg tror sådan set, at både kommuner og plejefamilier er interesseret i et godt samarbejde, og derfor tror jeg, at hvis der er konflikter, udspringer de af uklarheder i lovgivningen. Som på rigtig mange andre områder er loven også på det her område meget kompliceret,

og systemet er enormt tungt. Det gør altså, at det er svært for både plejefamilier og kommuner at navigere i det, og det tror jeg sådan set er her, vi finder kernen til problemet. For når man kan sidde og diskutere bilag frem og tilbage med en sagsbehandler, diskutere, hvad kommunen dækker, og hvad den ikke dækker, er det jo, fordi begge parter ikke er klar over, hvad kommunen dækker, og hvad kommunen ikke dækker.

Så jeg synes sådan set, vores opgave herinde i Folketinget er at gøre lovgivningen klar. For hvis lovgivningen er klar, og man ved, hvad der bliver dækket, og hvad der ikke bliver dækket og hvornår, tror jeg sådan set heller ikke, der er grobund for så mange misforståelser og uenigheder, og det tror jeg på kan styrke samarbejdet. Det er også årsagen til, at vi i Liberal Alliance ønsker at kigge mere generelt på området. Jeg tror, vi er nødt til at tale afbureaukratisering, som jo er blevet lidt et buzzword, men som er vigtigt også på det her område.

Hvad angår aflønning, mener jeg igen ikke, vi kan kigge sådan helt isoleret på aflønningen, for den hænger sammen med de generelle vilkår, som det gør for alle andre, der har et job. Man kigger ikke kun på lønningen, man kigger også på pension og de generelle vilkår, man har, og det gælder selvfølgelig også for netværks- og plejefamilier.

Derfor støtter vi i Liberal Alliance den vedtagelsestekst, som hr. Jan E. Jørgensen tidligere læste op, og som bl.a. opfordrer regeringen til at arbejde for at skabe tryghed og stabilitet på familieplejeområdet, og så glæder vi os som sagt til den høring, der kommer senere på måneden, og håber på, at vi derefter kan få en bred debat om de generelle vilkår for plejefamilier.

Kl. 10:45

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Torsten Gejl, Alternativet. Værsgo.

Kl. 10:45

(Ordfører)

Torsten Gejl (ALT):

Tak. Når man oplever nogle af de sager, som vi har oplevet på det seneste, med meget grove svigt i plejefamilier, så er der to ting, der bliver utrolig væsentlige. Den ene er selvfølgelig at få løst de problemer, der handler om de her rigtig, rigtig slemme svigt. Det er det allervigtigste. Men en anden ting, der også er utrolig vigtig, er at sikre, at alle de gode plejefamilier, der gør et supergodt stykke arbejde, ikke bliver demoniseret. Jeg tror, det er en almindelig menneskelig ting, at man, hvis man er en plejefamilie, der har stillet sig til rådighed for et udsat barn og hører den slags ting i medierne, så tænker: Bare der nu ikke er nogen, der mistænker os; bare folk nu godt ved, at vi er ordentlige mennesker her i vores familie, og at vi virkelig gør det så godt, vi kan. Derfor er det vigtigt, at vi ikke bruger sådan en sag her til at demonisere de mange gode familier, men måske i virkeligheden bruger den til i endnu højere grad at anerkende de familier, som gør et rigtig, rigtig godt stykke arbejde.

Det er udsatte børn, der er den egentlige målgruppe i den debat, vi har i dag, og det er børn, hvis liv har taget en drejning, som de ikke selv er herre over. Det er børn, der er nødt til at blive skilt fra deres familie, og som er helt afhængige af, at samfundet i form af kommuner og i det her tilfælde plejefamilier – netværksplejefamilier, kommunale plejefamilier og såkaldte almindelige plejefamilier – gør det rigtige. Hver eneste uregelmæssighed, konflikt og uoverensstemmelse mellem de aktører, der skal sikre, at de her børn får genetableret en god barndom, har en potentiel negativ indflydelse på børnene. Derfor er det også en god ting, at DF sætter området på dagsordenen, så vi kan gennemlyse det og sikre, at det fungerer så godt som muligt.

Det er i sandhed en rigtig, rigtig god ting, at der findes plejefamilier. I Alternativet har vi en kæmpestor respekt for de familier, der

gør arbejdet for, at udsatte børn kan få en tryk hverdag, til et livsprojekt. For det er et livsprojekt, når man tager et udsat barn ind i sin familie. Altså, det er afgørende for barnets muligheder for at trives og for at få udfoldet sine muligheder i livet, og det påvirker familien for altid.

Derfor er vi glade for, at Ankestyrelsens undersøgelse, der kun er halvandet år gammel, fortæller os, at størstedelen af plejefamilierne oplever et godt samarbejde med kommunerne. Det er især samarbejdet mellem familiekonsulenten og familien, der får gode bedømmelser i undersøgelsen, og det er rigtig godt, da familiekonsulenterne har den direkte kontakt med familierne. Det fortæller om et godt samarbejde i hverdagen, som helt sikkert har en positiv indflydelse på de berørte børn og deres liv.

Når man ser på samarbejdet mellem familierne og myndigheds-sagsbehandlerne, kan man se, at bedømmelserne stadig er overvejende positive, men dog med en større andel af bedømmelser, der giver udtryk for utilfredshed, fra både kommunerne og familierne. Det peger også i retning af, at de problemer, vi har fået dokumenteret på plejeområdet, mere handler om det overordnede samarbejde.

Når man spørger parterne om de problemer, der er i samarbejdet, svarer de, at det især handler om vederlagsproblematikker, altså lønfastsættelsen for plejefamilier. Det medfører masser af bureaukrati. Vi har i dag fået konkrete eksempler på familier, som helt uden begrundelse har fået frataget dele af deres vederlag, og det er selvfølgelig noget, der skal kigges på. Vi skal have styr på plejefamiliernes arbejds- og lønvilkår. Som også fru Pernille Rosenkrantz-Theil siger, kan det sagtens være, at der skal laves rigtig gode, individuelle aftaler, afhængigt af om man er netværksplejefamilie, kommunal plejefamilie eller såkaldt almindelig plejefamilie.

Ankestyrelsen har også ved gennemgangen af en lang række sager fundet ud af, at familierne har fået medhold i næsten 40 pct. af de klagesager, der handler om flytning af et barn til et andet anbringelsessted. Vi er klar over, at der kan være mange årsager til det tal, men det er for højt.

Så det er ikke for at tale et rigtig godt samarbejde mellem kommunerne og plejefamilier og i særdeleshed plejefamiliernes gode indsats ned, heller ikke selv om der har været og er en række sager, der er ulykkelige og helt uacceptable. Der er tusinder af samarbejder mellem kommuner og plejefamilier, der fungerer rigtig godt rundt omkring i landet, men der er selvfølgelig grund til at være super opmærksom på området. Der er konkrete ting, der skal forbedres, og det må gerne gå lidt tjept.

Derfor er vi også glade for, at DF har taget initiativ til den her forespørgselsdebat, og vi synes, at teksten i det forslag til vedtagelse, der er fremsat, adresserer udfordringerne på området fint, både overordnet set og i forhold til de specifikke spørgsmål om vederlag til familierne. Vi tror, at den her opmærksomhed på emnet kan forbedre forholdene yderligere for dem, der, som jeg startede med at sige, er den vigtigste målgruppe i denne sag, nemlig børn, der er kommet i en situation, hvor de er afhængige af, at samfundet i form af kommuner og plejefamilier forstår at gøre det rigtige i en situation, der kan være både rigtig vanskelig og rigtig kompleks. Vi ser frem til at være med til at forbedre vilkårene for netværksplejefamilier, kommunale plejefamilier og almindelige plejefamilier til glæde for de udsatte børn. Tak.

Kl. 10:50

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til hr. Torsten Gejl. Det ser ikke ud, som om Det Radikale Venstre er til stede, så vi går over til Socialistisk Folkeparti. Fru Trine Torp, værsgo.

(Ordfører)

Trine Torp (SF):

SF's udgangspunkt vil altid være barnets eller den unges perspektiv – det bør det også være i den her diskussion. Anbragte børn og unge er en udsat gruppe. Mange har en baggrund præget af svigt, misbrug, vold og psykisk sårbarhed, og anbringelsen har været den eneste vej til at sikre tryghed og omsorg. Den vigtigste opgave er at sørge for netop det. Selv om anbringelse i de tilfælde er det bedste for barnet, indebærer det også en adskillelse fra forældre og ofte også fra netværket. Derfor er det så vigtigt, at adskillelsen, usikkerheden og utrygheden erstattes af stabilitet, kontinuitet og varige relationer.

En del anbragte børn klarer sig dårligere end deres jævnaldrende med hensyn til uddannelse, arbejde og trivsel senere i livet. En af grundene er ustabilitet og brud. Det bør vi gøre alt for at begrænse. Ethvert barn er unikt og har sin unikke historie. Hvad der er godt for det enkelte barn må derfor også altid bero på en konkret, individuel vurdering. Enhver anbringelse kræver derfor en grundig undersøgelse af barnets behov og en god matching mellem barnet og anbringelsesstedet, hvad enten det gælder en plejefamilie, et opholdssted eller en døgninstitution.

Hvis en plejefamilie skal kunne påtage sig ansvaret, kræver det, at man sikrer, at familien har de nødvendige ressourcer og kompetencer. Derfor er det nødvendigt, at løbende kompetenceudvikling og supervision er en del af ansættelsesvilkårene.

Mange udsatte børn og unge har en historie med sig, hvor de voksne omkring dem har haft svært ved at samarbejde. Det gør børnene ekstra udsatte, hvis det samarbejde ikke fungerer.

Ankestyrelsens rapport om samarbejdet mellem plejefamilier og kommuner viser generelt, ja, at der er tilfredshed med samarbejdet, men den viser også, at konflikter omkring plejeverdrag er en af de hyppigste årsager til konflikt mellem en kommune og en plejefamilie. Så hvor mange af de brud, børnene og de unge oplever, der sker på grund af konflikter omkring vederlag, ved vi jo ikke helt.

Vi må sørge for kontinuitet for barnet, ved at afbrydelser og opsigelser af plejeanbringelserne sker ud fra saglige begrundelser i forhold til barnets tarv og ikke på grund af uoverensstemmelser i forhold til aflønning og arbejdsvilkår. Derfor er den her debat vigtig; men det er den også, fordi der er sket en stor udvikling inden for anbringelsesområdet, både i forlængelse af anbringelsesreformen og som følge af Barnets Reform.

Familieplejeområdet er blevet mere og mere professionaliseret, ikke mindst i forbindelse med indførelsen af de kommunale plejefamilier. Plejefamilierne skal kunne påtage sig ansvaret for børn, som har større behov end blot at komme i en familie, som kan yde dem omsorg. Komplekse problemer kræver mere end et stort hjerte. Det kræver en socialpædagogisk indsats og stiller derfor både krav til specielle kvalifikationer og til samarbejdet med andre professionelle.

Området spænder derfor helt fra slægts- og netværkspleje over familiepleje til kommunal familiepleje med forskellige krav til graden af professionalisme; men fælles for dem alle er, at det ikke bare er et job, som man kan sige op, hvis man er utilfreds med løn- og arbejdsvilkår. Det bør også afspejles i den måde, aflønningen sker på, og man bør altså overveje, om den måde, vederlagsaflønningen er skruet sammen på, rent faktisk er hensigtsmæssig udviklingen inden for familieområdet taget i betragtning. Man bør f.eks. overveje, om en overenskomst inden for visse dele af familieplejeområdet ville være relevant.

Vi er i SF også optaget af at skabe gode overgange til voksenlivet, bl.a. i form af efterværn. Efterværn kan jo bl.a. være, at man bliver boende lidt længere hos sin plejefamilie. Her må det heller ikke være uoverensstemmelse omkring vederlag til plejefamilien, der afgør, om den unge får efterværn eller ej. Det er det desværre ofte, eller en gang imellem i hvert fald.

Jeg vil opsummerende sige, at vi bør følge kommunernes praksis på området tæt, herunder også kortlægningen af vederlagsmodellerne og evalueringen af de satspuljeinitiativer, som ministeren også har nævnt. Børnene og de unge har brug for, at der er klare rammer omkring deres anbringelse, og at de voksne, som har ansvaret for dem, kan samarbejde om at skabe de bedste betingelser for omsorg og støtte. Det er helt urimeligt, hvis børnene og de unge skal komme i klemme, fordi man ikke kan blive enige om aflønning, pension, ferie osv.

Jeg skal sige, at SF støtter det forslag til vedtagelse, som er blevet fremsat.

Kl. 10:55

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til fru Trine Torp. Så er det fru Mette Abildgaard, Det Konservative Folkeparti. Værsgo.

Kl. 10:55

(Ordfører)

Mette Abildgaard (KF):

Tak for det.

Jeg har simpelt hen glædet mig så meget til den debat i dag, fordi jeg synes, den er vigtig og i den grad også nødvendig. Jeg vil godt starte med at spille med helt åbne kort, så jeg ikke får Ekstra Bladet eller andre efter mig. Jeg har nemlig selv aktier i den her sag, forstået på den måde at mine forældre er plejeforældre og har været det i snart 14 år. Der fik jeg min første lille plejesøster, som stadig er hos os den dag i dag. Når jeg bliver spurgt, siger jeg, at jeg har seks søskende, deraf er tre af dem plejesøstre, men de føles jo fuldstændig som almindelig familie. Jeg kunne aldrig drømme om at skelne mellem de ting.

Det betyder også, at mine forældre tjener penge på at være plejeforældre. De er det, man kalder almindelige plejeforældre, men jeg kan berolige med, at jeg ikke får lommepenge fra min mor og far mere, så det er ikke, fordi jeg har en økonomisk interesse i at kæmpe for bedre vilkår til plejefamilierne.

I forbindelse med Barnets Reform, hvor min konservative kollega, Benedikte Kiær, jo spillede en central rolle, fik vi styrket brugen af plejefamilier. Det betyder også, at der i dag er en lang række børn, der nu kommer hos plejefamilier, som måske tidligere var kommet på en institution, og det giver en endnu større opgave for plejefamilierne, for det er altså nogle børn, som har endnu mere med i bagagen, som man er nødt til at vide hvordan man skal håndtere som familie. Men jeg tror, det er den rigtige udvikling, for jeg tror på som meneske, at familierelationer er noget af det allermest værdifulde. Og selv om vi har nogle døgninstitutioner, hvor jeg også ved, at personalet gør et fantastisk stykke arbejde, så tror jeg ikke, der er noget, der kan erstatte de bånd, man knytter i en familie. Så på den måde synes vi, at det er en mere hensigtsmæssig anbringelsesmetode, og hvis man endelig skal gøre det op i penge, hvilket jeg egentlig synes er irrelevant, så er plejefamilier sådan set også en ganske billig anbringelsesmetode sammenlignet med de andre værktøjer, vi har at bruge.

Når vi nu lægger op til at bruge plejefamilier mere, er det jo også ganske bekymrende, at Plejefamiliernes Landsorganisation ligefrem går ud og advarer imod at blive plejefamilie. Jeg husker, at Københavns Kommune for noget tid siden søgte efter en plejefamilie på Facebook til et spædbarn, der ikke kunne blive hos sin mor. Det tror jeg var lidt en øjenåbner for mange, at man var ude i at skulle annoncere på Facebook efter noget så essentielt. Hellere at de gjorde det, end at de ikke havde gjort det, men det var for mig bare et eksempel på, at vi har mangel på plejefamilier i Danmark. Vi bliver nødt til at tale om, hvordan vi gør det mere attraktivt at være plejefamilie.

Det, som plejefamilierne selv peger på, er, at de føler sig lidt fanget i ingenmandsland. Når de spørger KL, er svaret: I er i hvert fald ikke lønmodtagere, så vi vil ikke lave nogen overenskomst med jer,

der indeholder pension eller noget som et opsigelsesvarsel. På trods af, at min mor i dag arbejder fuldtids som plejemor, vil hun i teorien kunne opsiges med 1 måneds varsel. Der er en ekstrem usikkerhed i jobbet. Hun har altså også andre børn at skulle forsørge, og jeg kan godt forstå, at det er en stor usikkerhed for rigtig mange plejefamilier rundt omkring i hele landet.

Når man så spørger SKAT, siger de: Nej, I er ikke selvstændige, så I kan ikke få lov til at benytte de fordele, der ville være i det, hvis I fik det stempel i nakken. Så man er ikke lønmodtager, man er ikke selvstændig, man er dybest set ikke rigtig noget. Og det forstår jeg godt der er nogle plejefamilier som synes er ekstremt utilfredsstillende, nemlig at offentlige myndigheder ikke kan blive enige om, hvad man i grunden er.

Så er der det her skisma med feriepenge, som jeg var inde på tidligere. Jeg kan godt forstå plejefamilier, som hver evig eneste måned indbetaler 12 ½ pct. af deres SKAT i feriepenge, så, når de kommer til udbetaling, får at vide: Jamen I kan jo ikke holde ferie, hvis I har jeres børn hos jer, for det er jo jeres arbejde. Så hvis I vil have jeres feriepenge, så kan I aflevere børnene på en døgninstitution eller hos en anden plejefamilie, og så kan I holde ferie. Jeg kender heldigvis ikke en eneste plejefamilie, der har gjort det. Jeg er aldrig stødt på en plejefamilie, der har valgt den løsning, for naturligvis holder man ferie med sit barn, for barnet er en del af familien. Men det betyder til gengæld også, at man betaler de her 12 ½ pct. ind til den feriefond, som man aldrig nogen sinde selv kommer til at få glæde af. Jeg kender ikke mange andre, som ville acceptere, at det var et element i deres løn. Det synes jeg også at man skylder at sige, når man taler om lønningernes niveau, som der var lidt snak om tidligere.

Så er der hele vederlagsmodellen. Den har der været snak om i dag. Det paradoksale i, at man bliver straffet for at være dygtig til sit job, giver en helt forkert incitamentsstruktur. Det er også noget, man er nødt til at håndtere.

Så er det også vigtigt at sige, at der jo er en kæmpe forskel på kommunerne i den her sag. Nogle kommuner gør det rigtig godt, men der er også meget stor forskel på, hvor meget de her plejefamilier får dækket i den kommune, de bor i. Jeg kender til plejefamilier, som har børn fra flere forskellige kommuner. I den ene kommune får man dækket, hvis barnet skal konfirmeres, hvis det gerne vil gå til fritidsaktiviteter. Der er ikke problemer med at få støttetimer i skolen, hvis det er det, der er behov for. I andre kommuner skal du ud af den løn, du får for at være plejefamilie, selv betale for alle de ekstra ting, der måtte være: Lejrskole og alt muligt andet, så man skal bare have lidt øje for, når man snakker om lønningsniveauet, at det jo ikke er, fordi man får dækket alt, hvad der vedrører barnet.

Til allersidst vil jeg bare sige, at det her samarbejde med kommunerne, hvor der nogle gange bliver truet, er så utilstedeligt og helt uacceptabelt. Nu har formanden rejst sig, så jeg må hellere runde af, men tak fordi den her debat er blevet rejst.

Kl. 11:02

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Så er det social- og indenrigsministeren, værsgo.

Kl. 11:02

Social- og indenrigsministeren (Karen Ellemann):

Så er tiden kommet til at sige tak for en god og konstruktiv debat, som jo åbenlyst vidner om et stort engagement på det her meget vigtige område. For det er indiskutabelt, at plejefamilier løfter en vigtig og også en meget, meget værdifuld opgave med netop at få skabt tryk og stabilitet for de anbragte børn.

Jeg vil også gerne takke fru Mette Abildgaard for at være meget åben omkring lige præcis de personlige erfaringer med arbejdet, og det synes jeg kun er med til at berige debatten. Og ligeså er det jo en berigelse af debatten, at der er god og tæt kontakt med rigtig mange

af de danske plejefamilier, som heldigvis har mere nuancerede billeder af, hvordan hverdagen er, og hvordan tingene fungerer.

Det glæder mig, at der også i satspuljekredsen er enighed om, at de mange initiativer, som vi har sat i søen med det formål at sikre stabile anbringelsesforløb og også bedre rammer for plejefamiliernes arbejde, er noget, vi holder hånd i hank med. For det er initiativer, vi alle sammen har en interesse i at følge tæt – ellers ville vi jo ikke tage sådan nogle initiativer – sådan at vi lykkes med at få skabt tryk og ro for de børn, som er anbragt i plejefamilier.

Så med de ord vil jeg sige tak for debatten og tak for at sætte fokus på et vigtigt emne.

Kl. 11:03

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det fru Karina Adsbøl. Er det som ordfører, eller er det for spørgsmål? Spørgsmål. Værsgo.

Kl. 11:04

Karina Adsbøl (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at høre ministeren, når vi nu får kortlægningen her i sommeren 2016 vedrørende vederlagsmodellen, om ministeren så påtænker at invitere Folketingets partier over til drøftelser om den.

Kl. 11:04

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Ministeren, værsgo.

Kl. 11:04

Social- og indenrigsministeren (Karen Ellemann):

Det korte svar på det spørgsmål er: Ja, det gør jeg.

Kl. 11:04

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 11:04

Karina Adsbøl (DF):

Det vil jeg bare anerkende, og jeg vil sige til ministeren, at det ser vi frem til i Dansk Folkeparti.

Kl. 11:04

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Ministeren.

Kl. 11:04

Social- og indenrigsministeren (Karen Ellemann):

Det er bare en kommentar til det, for fru Karina Adsbøl spurgte også i sin ordførertale ind til det med at være fokuseret på, hvordan man kan undersøge alternative modeller for udgiftsdækningen i forhold til netværksplejefamilier. Der vil jeg blot tilkendegive, at det jo også er en del af det arbejde, vi så, når vi har kigget på det, tager en fælles drøftelse af. Tak.

Kl. 11:05

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så er det fru Mette Abildgaard, som også lige har meldt ind med en kort bemærkning. Værsgo.

Kl. 11:05

Mette Abildgaard (KF):

Ja, tak for det. Jeg kunne godt tænke mig at høre ministeren, om hun kunne være åben over for at se på, om det kommunale selvstyre et eller andet sted har sejret for meget på det her område forstæet på den måde, at der er så stor forskel kommunerne imellem på, hvilke måder man vil støtte børnene på. Jeg kan sådan set godt være fan af

det kommunale selvstyre, når borgeren har et valg og kan sige: Nu flytter jeg kommune, for jeg vil ikke finde mig i det her. Men anbragte børn vælger jo ikke selv, hvilken kommune der anbringer dem.

Kl. 11:05

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Ministeren.

Kl. 11:05

Social- og indenrigsministeren (Karen Ellemann):

Lad mig starte med at understrege, at jeg er stor tilhænger af det kommunale selvstyre, men jeg er helt enig i, at der er meget stor forskel på, hvordan det er, man arbejder med vederlæggelsen, og hvordan det også er, man kompenserer. Det er jo sådan set også baggrunden for, at vi er blevet enige om netop at få udarbejdet den her vejledning, for kommunerne efterspørger sådan set også viden om forskellige modeller, forskellige måder at gøre det på. Jeg tror ikke, man kommer uden om, og jeg tror, det er ret vigtigt at slå fast, at kommunerne har en interesse i, at det her område fungerer, alene af den grund, at de kan se, at det lige præcis gavner de børn, der har brug for en anbringelse, ved at de bliver anbragt i stabile plejefamilier.

Kl. 11:06

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Fru Mette Abildgaard.

Kl. 11:06

Mette Abildgaard (KF):

Tak for besvarelsen. Jeg ser frem til det videre arbejde, vi skal have med det her område. Jeg vil måske lige understrege til sidst, at det egentlig ikke specifikt er vederlaget, jeg tænker på i forhold til forskellige modeller, men det er det her med, at i en kommune har barnet ret til at komme på en uges ferie om året og får det betalt, og man har måske ret til at få tilskud til sin konfirmation og andre ting, mens det i andre kommuner er fuldstændig utænkeligt. Det giver meget forskellige vilkår og forskel på, hvad børn egentlig har ret til fra kommune til kommune.

Kl. 11:06

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Ministeren.

Kl. 11:06

Social- og indenrigsministeren (Karen Ellemann):

Men en del af det kommunale selvstyre er også, at der er forskellige serviceniveauer. Det er klart, at det sagtens kan skabe diskussioner, i forhold til om man gør det ene i den ene kommune og ikke i den anden. Men jeg mener stadig væk, at det er vigtigt at slå fast i forhold til de forskellige vilkår og rammer, at det jo ikke er noget, vi regulerer i serviceloven. Derfor er sådan en vejledning ret vigtig, for jeg tror sådan set, at kommunerne har en interesse i, at det her er velfungerende, og at man ikke så at sige spiller hinanden ud mod hinanden, i forhold til hvordan det er, man tilrettelægger både arbejdet, vederlæggelsen og vilkårene generelt for plejefamilier og plejebørn.

Kl. 11:07

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til ministeren. Så er det fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 11:07

(Ordfører for forespørgerne)

Karina Adsbøl (DF):

Tak for det. Fra Dansk Folkeparti vil vi gerne takke for debatten. Jeg kan fornemme, at alle Folketingets partier er fuldstændig enige i, at

vi skal se på området, også i forhold til vores fælles forslag til vedtagelse, som jeg selvfølgelig er glad for at vi i fællesskab har lavet, for det er jo netop det, der rykker noget, når vi også skal handle efter det.

Jeg vil også godt kommentere noget, der blev sagt her i salen i dag, også med hensyn til det, fru Mette Abildgaard lige spurgte om, for det er jo helt korrekt, at der i dag er forskellige serviceniveauer rundtomkring i kommunerne, som gør, at nogle kan få hjælp og andre ikke kan få hjælp. Det er jo en problemstilling, vi har rejst gentagne gange – også i samråd – som jeg også synes vi skal få kigget på, eventuelt også i forhandlinger omkring voksenbestemmelsesområdet. Det må vi jo se på.

Så er jeg helt enig i det, der er blevet sagt i dag, at det selvfølgelig er vigtigt, at man ikke kommer til at dæmonisere en hel faggruppe. Det kan jo ofte være det, man sådan tænker på. Det er jo helt korrekt, at der er rigtig mange plejefamilier, der gør et kæmpestort stykke arbejde, og som tager børnene ind i deres hjerter. Derfor er det også rigtig svært for mange plejefamilier, hvis de lige pludselig kommer til at skulle af med plejebarnet igen, fordi en kommune vælger enten at flytte barnet til et andet sted, eller, efter at den nye tvangsbortadoptionslov er kommet igennem – det har vi hørt nogle eksempler på – hvis man ikke vil adoptere barnet, fjernes barnet. Så jeg synes, at der er flere udfordringer, vi skal have kigget på.

Plejefamilieområdet er jo et kæmpe område. Det handler om rigtig mange ting, herunder det rigtige match mellem plejefamilien og barnet, så der sker færre sammenbrud i anbringelserne, og så handler det også om de udfordringer, der også er om det, som fru Mette Abildgaard sagde i sin tale, netop at der er nogle gråzoner på området.

Så derfor ser vi i Dansk Folkeparti frem til at blive inviteret til drøftelserovre hos ministeren, og vi ser også frem til den konference, der kommer i februar, hvor overskriften er: Hvad vil vi med plejefamilieområdet? Det giver os jo også noget mere at arbejde videre på, når vi har det med, som det handler om.

Til slut vil jeg så sige tak for ordet og tak for debatten.

Kl. 11:10

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Vi siger tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har bedt om ordet, så forhandlingen er sluttet.

Afstemning om det fremsatte forslag til vedtagelse vil som nævnt først finde sted tirsdag den 9. februar 2016.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

2) 1. behandling af lovforslag nr. L 104:

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 2015.

Af finansministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsættelse 28.01.2016).

Kl. 11:10

Forhandling

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Forhandlingen er åbnet. Er der nogen, der ønsker ordet? Ja, hr. Benny Engelbrecht, Socialdemokratiet. Værsgo.

Kl. 11:10

(Ordfører)

Benny Engelbrecht (S):

Der er jo slet ikke tradition for, at der overhovedet er debat i forbindelse med lovforslag om tillægsbevilling, og det er der jo ikke, fordi

det er et relativt teknisk og dermed også relativt uddramatisk lovforslag.

Når jeg alligevel vælger at tage ordet i dag ved første behandling, skyldes det, at når vi på denne måde behandler forslaget til tillægsbevillingslov, tager vi jo samtidig stilling til de dispositioner, som skiftende regeringer har foretaget i 2015, og det arbejde, som vi har lavet i Finansudvalget. Og nu som medlem af Finansudvalget, synes jeg jo, at vi generelt gør et godt og sobert stykke arbejde – ros til såvel formanden som alle udvalgets medlemmer – vi sørger for, at alle aktstykker bliver behandlet grundigt.

Men det er også bydende nødvendigt, at vi understreger, at det selvfølgelig er sådan, at en regering til enhver tid må sikre sig at have et parlamentarisk flertal i forhold til de dispositioner, man træffer, uanset hvilken farve i øvrigt regeringen måtte have, og derfor synes jeg, det er betimeligt at få fremført kritik i forhold til de dispositioner, som den nuværende regering har foretaget, i forhold til udviklingsbistand. Som bekendt har man jo for kort tid siden i denne uge behandlet det spørgsmål i Udenrigsudvalget og der også udtalt kritik af udenrigsministeren.

Derfor skal jeg kort gøre opmærksom på, at et flertal af partier også i forbindelse med dette lovforslag har i sinde at fremføre kritik i forbindelse med dette lovforslag. Det drejer sig om Socialdemokratiet, det drejer sig om Det Konservative Folkeparti, Enhedslisten, SF, Alternativet og Det Radikale Venstre, som agter at fremføre denne kritik i forbindelse med betækningsafgivelsen.

Jeg håber selvfølgelig også, at ministeren her vil redegøre for, hvorledes man har tænkt sig at sikre, at man ikke i fremtiden står med denne problemstilling. Det skal jo nødig være sådan, at vi får Estrupske dimensioner ind i dansk lovgivning, hvor en regering foretager dispositioner uden at have opbakning i Folketinget.

Med disse ord skal jeg selvfølgelig meddele, at ud over selve de bemærkninger, vi sammen med et flertal har i sinde at afgive i forbindelse med betænkningen, vil Socialdemokratiet i øvrigt stemme for lovforslaget.

Kl. 11:13

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Så er det hr. Ole Birk Olesen for en kort bemærkning. Værsgo.

Kl. 11:13

Ole Birk Olesen (LA):

Jeg kan forstå på det hele, at det er det forhold, at regeringen ifølge hr. Benny Engelbrecht ikke har brugt penge nok på ulandsbistanden i 2015, der er årsagen til, at hr. Benny Engelbrecht tager ordet. Jeg skal høre: Er der i det flertal, som synes, at regeringen skulle have brugt nogle flere penge på ulandsbistanden, enighed om, hvor pengene skulle komme fra?

Kl. 11:14

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Hr. Benny Engelbrecht.

Kl. 11:14

Benny Engelbrecht (S):

Den kritik, som et flertal er enige om at fremføre, er i spørgsmålet om, at man skal sikre sig parlamentarisk opbakning. Det går jeg da ud fra at også hr. Ole Birk Olesen er enig i at man bør have. Det er sådan et mere principielt spørgsmål, altså det, at man som regering skal sikre sig, at man har et flertal bag de dispositioner, som man foretager sig finansielt og økonomisk. Så her behandler vi altså ikke det materielle i forslaget, men det principielle, nemlig det, at man ikke har sikret sig at have et flertal i ryggen.

Formanden (Pia Kjærsgaard):
Hr. Ole Birk Olesen.

Kl. 11:14

Ole Birk Olesen (LA):

Nu er det jo den nemmeste sag i verden at skaffe flertal for, at der skal bruges nogle penge på et område. Det er straks sværere at skaffe flertal for, hvor man skal finde pengene. Så jeg vil gerne spørge hr. Benny Engelbrecht: Hvis nu flertallet havde besluttet, at vi i 2015 skulle bruge et meget højt beløb – lad os sige 10 mia. kr. mere – på ulandsbistand i Afrika, ville det så være regeringens pligt at bruge 10 mia. kr. mere på ulandsbistand i Afrika, hvis dette flertal ikke samtidig anviste, hvor pengene skulle komme fra?

Kl. 11:14

Formanden (Pia Kjærsgaard):
Hr. Benny Engelbrecht.

Kl. 11:15

Benny Engelbrecht (S):

Nu må man bare sige, at sådan rent principielt er det jo altså den siddende regerings ansvar at sikre sig den parlamentariske opbakning. Jeg forstår også, at man har taget den kritik, der har været af udenrigsministeren, til efterretning. Og jeg håber selvfølgelig ikke, at den slags episoder gentager sig. Jeg kan så også understrege, at det selvfølgelig er afgørende, at man sikrer, at der er sammenhæng i tingene, men det vil jo også være regeringens ansvar. Hvis en regering kan se, at der parlamentarisk er en manglende opbakning til dens politik, må den jo handle derefter eller gå af.

Kl. 11:15

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så er det den næste ordfører, og det er hr. Pelle Dragsted – nej, der er en, der ønsker ordet for en kort bemærkning. Hr. René Christensen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Det er altså godt at trykke sig ind, for så kan jeg se det heroppefra. Værsgo. (*Pelle Dragsted* (EL): Beklager, jeg er straks tilbage).

Kl. 11:16

René Christensen (DF):

Jamen ordføreren skal ikke beklage, for jeg kom meget sent på, fordi det var det allersidste, hr. Benny Engelbrecht sagde, der fik mig til at trykke på knappen. Og det var selvfølgelig sådan lige i sidste øjeblik.

Ordføreren siger, at det jo er vigtigt, at man sikrer sig, at man har et parlamentarisk flertal. Men var regeringen i tvivl om, om det var til stede? Grunden til, at jeg spørger sådan, er, at det jo er ret interessant, hvad der bliver spurgt om her. Altså, er Socialdemokratiet imod det, der skete? For så kan man jo sige: Jamen hvad med den måde, som vi finansierer bl.a. den indvandring på, som sker til Danmark i øjeblikket, bl.a. ved at tage i forhold til ulandsbistanden? Hvordan skal man så håndtere det? Skal man så håndtere det pr. gang, hver gang vi ser, at der kommer nye folk ind over grænsen, og derved skal tage mere i forhold til ulandsbistanden?

Kl. 11:16

Formanden (Pia Kjærsgaard):
Ordføreren.

Kl. 11:17

Benny Engelbrecht (S):

Jeg tror, at det udtryk, hr. René Christensen leder efter, er at DAC'e, ikke at tage. (*René Christensen* (DF): Ja).

Det er rigtigt, men som jeg forstår det, er der jo også et flertal, som går ind for at støtte regeringen i at DAC'e, det vil sige, at man anvender midler fra udviklingsbistanden til at håndtere flygtningesituationen på i Danmark. Så det er der jo sådan set ikke nogen udfordring i forhold til, hvorimod der i det konkrete tilfælde altså ikke har været et flertal bag regeringens dispositioner. Og jeg synes, det bør være sådan, at man kan stå for at fremlægge tingene her i Folketingssalen.

I øvrigt vil jeg sige til spørgsmålet om, hvorvidt regeringen har været i tvivl om, om der har været et flertal i forhold til det, at jeg da synes, ministeren skal komme herop og redegøre for det. Det bør vi vel lade være op til regeringen selv at redegøre for.

Kl. 11:17

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så skulle der ikke være flere korte bemærkninger. Så er det hr. Pelle Dragsted, Enhedslisten, som ordfører. Værsgo.

Kl. 11:18

(Ordfører)

Pelle Dragsted (EL):

Tak. Som den tidligere ordfører også sagde, er behandlingen af tillægsbevillingslovforslaget jo normalt en ren formalitet, og det er også sjældent, at ordførere overhovedet tager ordet i den her debat. Som det også fremgår af fremsættelsestalen, er der jo tale om en formel bevillingsretslig vedtagelse af de bevillingsændringer, som regeringen har gennemført sidste år, altså i 2015. Der er ikke tale om, hvorvidt man er for eller imod, altså, der er ingen økonomisk diskussion, men det er en ren bevillingsretslig godkendelse af budgetændringen i året, der er gået, der, som der står i fremsættelsestalen sker »på forventet efterbevilling«. Der er altså normalt tale om en ren formalitet.

I år står vi imidlertid i en lidt anden og lidt speciel situation, for når lovforslaget her normalt kan vedtages automatisk uden debat, altså på forventet efterbevilling, så er det jo, fordi regeringen i løbet af året har sikret sig, at den i alle de bevillingsændringer, den har gennemført, har haft et folketingsflertal bag sig, og det er jo her, vi står med et problem i år. For som de fleste nok har opdaget, har regeringen, når det gjaldt de her store milliardnedskæringer i udviklingsbistanden i 2015, netop ikke sikret sig opbakning fra et flertal i Folketinget. Tværtimod har regeringen ovenikøbet siddet et folketingsflertal overhørigt ved at ignorere et beslutningsforslag, som pålagde regeringen at føre de her penge tilbage, som man havde taget uden at have et klart hjemmelsgrundlag for det, hvilket forleden også indbragte udenrigsministeren en anelig næse, og i den forbindelse vil jeg gerne rose Det Konservative Folkeparti for at have deltaget og stået fast i det her og sagt, at det ikke er i orden.

Nu står vi så her i dag, og finansministeren beder os om at godkende tillægsbevillingslovforslaget på forventet efterbevilling, og det stiller Folketinget i et dilemma. For kan vi bare godkende en tillægsbevilling, som blåstempler regeringens nedskæringer på udviklingsbistanden, som den ikke har haft flertal for? I virkeligheden burde vi stemme lovforslaget ned, og det ville betyde, at regeringen skulle træde tilbage. Men selv om De Konservative fortjener ros for at være klar til at tage nogle skridt her, så er det næppe et skridt, de er parat til at tage, og det kan man så også forstå, når de er regeringens støtteparti.

Omvendt mener jeg heller ikke, at det er rimeligt, at vi kan skabe præcedens for, at regeringen i løbet af året kan gennemføre så store bevillingsændringer, altså i milliardklassen, i strid med, hvad et folketingsflertal ønsker. Det synes jeg vil være et alvorligt demokratisk problem, ja, det er faktisk lidt undergravende for, hvordan vores folkestyre fungerer. Det burde ikke være noget, som adskilte os på tværs af partifarve, det burde være noget, der bekymrede os alle

sammen, uanset hvilket parti vi kommer fra, og uanset hvilken regering der sidder.

Derfor er jeg også glad for, at der er et flertal, der allerede har tilkendegivet, at man i udvalgsarbejdet og i betænkningen til lovforslaget vil rette en kritik af regeringen, og samtidig gøre det klart, at den automatik, der har været i at vedtage tillægsbevillingslovforslaget, jo altså forudsætter, at regeringen sikrer sig, at den har et flertal bag de dispositioner, den tager fremover, fordi den forventede efterbevilling netop forudsætter, at der er tillid til regeringen. Og jeg håber også, at finansministeren vil tage ordet og forholde sig til den her kritik og forhåbentlig også gøre det klart, at det her ikke er noget, som man vil se gentage sig i de kommende år. For ellers bliver den her formalitet jo pludselig ikke længere en formalitet.

I Enhedslisten vil vi på baggrund af den debat forholde os til, hvorledes vi i sidste ende stemmer til lovforslaget. Tak.

Kl. 11:21

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Ole Birk Olesen, Liberal Alliance. Værsgo.

Kl. 11:22

Ole Birk Olesen (LA):

Hr. Pelle Dragsted siger, at regeringen har sat sig op imod udgifter, som et flertal i Folketinget går ind for. Jeg vil gerne have hr. Pelle Dragsted til at svare på, om der i det her Folketing er blevet vedtaget en eneste lov, om der i Folketingets Finansudvalg er blevet vedtaget et eneste aktstykke om udgifter, som regeringen ikke har honoreret med en faktisk bevilling.

Kl. 11:22

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 11:22

Pelle Dragsted (EL):

Jamen nu er problemet jo, at der her er tale om et mindre forbrug. Man har med et flertal i Folketinget vedtaget et bestemt niveau for udviklingsbistanden, og det har regeringen ønsket at ændre allerede i 2015, altså før man vedtog finansloven for 2016, og det er sådan set fair nok, for det er jo en politisk holdning. Og den kan vi være uenige om, men når man foretager den slags dispositioner, bør man sikre, at man har et flertal bag sig.

Det er jo netop også derfor, at et flertal har tilkendegivet, først gennem et beslutningsforslag og efterfølgende en næse til udenrigsministeren, at det her ikke er foregået ordentligt, og det ærgrer mig egentlig lidt, at ordføreren for Liberal Alliance indtager den her lidt polemiske tilgang til det. For jeg tror egentlig, at ordføreren, uanset at han nu støtter den siddende regering, godt kan se problemet i det. Men lad os nu sige, at der sad en regering, som ordføreren ikke støttede, og som foretog store budgetreguleringer uden at sikre sig opbakning fra et flertal.

Kl. 11:23

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Hr. Ole Birk Olesen.

Kl. 11:23

Ole Birk Olesen (LA):

Jeg mener jo, at polemikken helt står på Enhedslistens side. Jeg mener ikke, at et flertal i det her Folketing eller i Folketingets Finansudvalg har bevilget penge til noget, som regeringen ikke også har honoreret. Så det er omvendt sådan, at der er et flertal her i Folketinget, som har udtrykt et ønske om, at der skulle bruges flere penge på udviklingsbistanden i 2015, men dette flertal har ikke kunnet finde

sammen om at anvise, hvor pengene skulle komme fra. Og det er jo den nemmeste sag i verden. I princippet ville flertallet kunne sige, at regeringen nu skal bevilge pengene til en rumrejse til månen uden sammen at kunne pege på, hvor pengene skulle komme fra, og det er sådan set det, som hr. Pelle Dragsted er talsmand for.

Kl. 11:24

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 11:24

Pelle Dragsted (EL):

Jeg synes faktisk, det er lidt bekymrende, at formanden for Folketingets Finansudvalg har den tilgang til det her. For der er jo ikke tale om, at et flertal i Folketinget ønsker at bruge flere penge, end der i udgangspunktet var afsat. Der er vedtaget en finanslov forrige år, for 2015, som indebærer et bestemt forbrug på udviklingsbistanden, og det forbrug har regeringen ønsket at sænke. Der er altså ikke tale om et folketingsflertal, som kommer og fortæller regeringen, at man skal bruge flere penge, men om en regering, der vælger at bruge færre penge, end et flertal har besluttet, uden at sikre sig, om der var et flertal bag den mindre bevilling, og det kunne være mange andre ting. Det kunne være en regering, der kom og sagde, at den ville bruge færre penge på noget af det, som Liberal Alliance synes er en god idé, uden at sikre sig et flertal.

Så det er ikke et spørgsmål om rejser til månen eller noget som helst andet, men det er et spørgsmål om et principielt demokratisk problem, og at en markant budgetregulering i nedadgående retning også bør have en demokratisk forankring i Folketinget.

Kl. 11:25

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Så er det fru Josephine Fock, Alternativet. Værsgo.

Kl. 11:25

(Ordfører)

Josephine Fock (ALT):

Tak for det. Der er jo, som det allerede er blevet nævnt her fra talerstolen, ikke kutyme for at tage ordet ved behandlingen her i dag, men tillægsbevillingen for 2015 indeholder kraftige nedskæringer i udviklingsbistanden i midler, som allerede var bevilget. At skære i midler, som allerede var bevilget, er et problem i sig selv, men den del af tillægsbevillingen, som Alternativet for alvor har problemer med, er, at den ikke indeholder den genopretning af midlerne, som et flertal i Folketinget pålagde regeringen.

Når jeg går på talerstolen her i dag, er det, fordi det med det her lovforslag om en tillægsbevilling, om en forventet efterbevilling, manifesteres, at regeringen har valgt at gå imod et flertal i Folketinget, og det mener jeg og Alternativet er en dybt alvorlig situation. Et flertal i Folketinget stemte altså for at beskytte bare nogle af de midler, der allerede var sat til side til udviklingsbistand i 2015. Det var penge, der var budgetteret med i organisationerne til projekter for verdens fattigste. Med andre ord tog regeringen godt 2,7 mia. kr. tilbage fra verdens fattigste, og man gjorde det mere eller mindre fra den ene dag til den anden. Det er i sig selv kritisabelt.

Den globale ulighed på tværs af lande og kontinenter er en af de absolut største udfordringer, det internationale samfund står over for. Vi står med en verden i den største ubalance siden anden verdenskrig, og millioner af mennesker er i bevægelse, fordi de ikke ser et håb for bedre tider, hvor de er. Det er dybt alvorligt. Vores verden bliver på en gang mindre og tættere forbundet og på samme tid mere og mere uligevægtig. Der, hvor der er håb, er der grund til at blive. Derfor er det vigtigere end nogen sinde før, at vi ikke bare lukker os

om os selv. Vi er nødt til at skubbe på for positive forandringer overalt i verden, og der skal skubbes meget mere på, end vi gør i dag.

Et flertal i Folketinget havde så pålagt regeringen at tilbagebetale 1,4 mia. kr. af de allerede bevilgede midler, så udviklingsbistanden for 2015 ville ende på de 0,8 pct. af BNI. Men regeringen valgte altså at gå imod et flertal i Folketinget. Det er at undergrave demokratiet og ikke tage Folketinget alvorligt. Vi er her, fordi vi er valgt med den sammensætning, som de danske borgere har ønsket, og den sammensætning skal respekteres. Jeg mener, at det er et alvorligt demokratisk problem, at regeringen ikke lytter til et demokratisk valgt flertal.

Jeg vil gerne have lov til at læse den næse op, der er blevet givet:

»Et flertal i udvalget finder det særdeles kritisabelt, at regeringen ikke agter at følge folketingsflertallet. Det er en grundsten i det danske demokrati, at regeringens handlinger skal være i overensstemmelse med folketingsflertallets – også selvom den måtte være uenig. I modsat fald eroderes det parlamentariske demokrati, og det bliver umuligt at skabe et tillidsfuldt samarbejde mellem regeringen og Folketinget.

Regeringens afvisning af at rette sig efter folketingsflertallet betyder i det konkrete tilfælde, at en række bistandsprojekter har måttet aflyses, hvilket efterlader mennesker uden den hjælp, de har behov for, samtidig med at Danmarks ry som en troværdig samarbejdspartner i forhold til udviklingslandene kan lide et knæk.«

Hvis vi skal styrke tilliden til det politiske system, og hvis vi skal holde ved et velfungerende demokrati, som vi alle sammen kan være stolte af, er vi altså nødt til at værne om centrale principper og ikke bare gå på kompromis, når det ikke passer med prioriteringerne for regeringens omfordeling mellem rig og fattig. Vi sidder altså herinde, fordi vi er valgt til at repræsentere demokratiet. Det er et skadeligt signal at sende, at regeringen kan sidde et flertal af vælgerne overhørig. Det burde ikke være muligt, og det er et princip, vi alle sammen burde være med til at holde fast i.

Det er også derfor, jeg er gået på talerstolen i dag. Jeg synes, at den her debat er vigtig. Vi må minde hinanden om det ansvar, vi har herinde, og vi må i fællesskab værne om, at vi ikke begynder at indføre en praksis, som skader tiltroen til demokratiet.

Jeg vil derfor opfordre ministeren til at gå på talerstolen og være med til at debattere det her, og alt afhængigt af hvordan ministeren håndterer den her diskussion, vil Alternativet overveje, hvordan vi vil stemme vedrørende den her tillægsbevilling.

Kl. 11:29

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Tak. Hr. Ole Birk Olesen, Liberal Alliance, en kort bemærkning.

Kl. 11:29

Ole Birk Olesen (LA):

Jeg vil gerne spørge fru Josephine Fock: Dengang da Alternativet satte sig sammen med bl.a. De Konservative og Enhedslisten og besluttede, at de ville pålægge regeringen at bruge flere penge på ulandsbistand i 2015, end regeringen havde tænkt sig, hvad aftalte man der blandt partierne om, hvor pengene skulle komme fra?

Kl. 11:29

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren, værsgo.

Kl. 11:29

Josephine Fock (ALT):

Som det også allerede er blevet sagt heroppe fra talerstolen, har vi ikke lavet en aftale om det. Det, der her er principielt for mig, er, at regeringen vælger at gå imod et folketingsflertal – og det synes jeg er den vigtige debat. Vi bliver nødt til at kunne stole på, at hvis der er et folketingsflertal, retter regeringen sig efter det.

Kl. 11:29

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Hr. Ole Birk Olesen.

Kl. 11:29

Ole Birk Olesen (LA):

Jo, men der er bare det, at alle de andre udgifter, som er afholdt i 2015, er der også et folketingsflertal for. Så er der så et folketingsflertal ved siden af, fordi der er et eller flere partier, der sådan skifter side og siger: Vi skal både bruge penge her og bruge penge der. Men pengene skal jo komme et sted fra. Så hvis man vil bruge flere penge på ulandsbistand, skal man finde dem nogle af de andre steder, hvor man har sagt man også skal bruge pengene.

Hvad aftalte man der i kredsen af partier om, hvor pengene skulle komme fra?

Kl. 11:30

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren, værsgo.

Kl. 11:30

Josephine Fock (ALT):

Det synes jeg lige jeg har svaret på, nemlig at det ikke var den del, vi diskuterede. Altså, det, vi diskuterer, er, at vi har med en finanslov fra 2015 at gøre, som regeringen vælger at prioritere anderledes, og det er regeringen selvfølgelig i sin gode ret til. Der er så et folketingsflertal, der siger: Den ændrede prioritering er vi ikke enige i. Så er det da problematisk, at vi har en regering, der overhører det folketingsflertal.

Jeg kan ikke forstå, at Liberal Alliance indtager den her holdning, altså at det bare er ligegyldigt. Det burde Liberal Alliance ligesom alle andre partier herinde værne om, nemlig at det er vigtigt, at der altid er flertal i Folketinget for de beslutninger, der bliver truffet.

Kl. 11:31

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Så er det hr. Christian Juhl.

Kl. 11:31

Christian Juhl (EL):

Tak for det. Det virker jo en smule besynderligt, at mennesker, f.eks. Liberal Alliances ordfører, der tager penge fra statskassen og forærer dem til villaejere og til ejere af store biler i form af afgifts- og skattelettelser, nu harcelerer over, at andre gerne ville have beholdt nogle af de her penge og gjort, som det var planlagt, nemlig give dem til nogle af verdens fattigste. Det er jo et klart eksempel på, hvilke klassemæssige holdninger der efter min mening findes i Liberal Alliance, og hvilket asocialt syn der ligger bag de synspunkter.

Kl. 11:31

Formanden (Pia Kjærsgaard):

Var der et spørgsmål til ordføreren? Ordføreren er velkommen til at svare.

Kl. 11:32

Josephine Fock (ALT):

Jeg hørte det også mere som en kommentar. Og så vil jeg sige, at jeg ikke vil blande mig i, hvordan Liberal Alliance prioriterer – det synes jeg er helt op til Liberal Alliance. Liberal Alliance er valgt ind og har nogle synspunkter, som jeg selvfølgelig respekterer. Men omvendt går jeg så også ud fra og håber jo – og det var det, jeg svarede på før – at alle partier herinde i Folketingssalen respekterer, at der bør være et folketingsflertal, når vi træffer beslutninger.

Kl. 11:32

Formanden (Pia Kjærsgaard):
Hr. Christian Juhl.

Kl. 11:32

Christian Juhl (EL):

Jeg prøver med et yderligere kort spørgsmål, som jeg forstår før blev opfattet som en kommentar – og det er helt fint. Er det ikke at vende tingene på hovedet at sige, at en regering, som bruger pengene forlods uden at have garanti for sit flertal, faktisk er den, som har ansvaret for, at økonomien ikke er tilstede, når man står i sådan en situation, som man gør nu?

Kl. 11:32

Formanden (Pia Kjærsgaard):
Ordføreren.

Kl. 11:32

Josephine Fock (ALT):

Jeg vil sige til det, at jeg synes det er problematisk, at vi har en regering, som går ind og prioriterer imod Folketingets beslutning. Ja, og det er mit svar til det.

Kl. 11:33

Formanden (Pia Kjærsgaard):
Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 11:33

Formanden (Pia Kjærsgaard):
Så er der ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 9. februar 2016, kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside. Jeg skal i øvrigt også henvise til ugeplanen, der fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 11:34).
